

RICARD ILLERA

Modernisme en perill d'extinció al Cabanyal

Des que es va aprovar el pla que pretén destruir el tradicional barri del Cabanyal, som molts els qui vam decidir intervenir-hi. D'una banda el veïnat a qui pretenen desallotjar, amb manifestacions i protestes que han intentat conscienciar una massa cada vegada més conformista. Tant els intel·lectuals, a base d'escrits i mostres de suport als mitjans de comunicació, com els artistes, amb l'extraordinària mostra "Cabanyal portes obertes", es van afegir a l'extensa llista d'arquitectes i urbanistes internacionals que han arribat a comparar aquest barri mariner amb l'entorn de

Kyoto, una de les ciutats emblemàtiques del Japó. I cada volta en som més els qui ens acostem amb els amics a passejar per aquests carrers llargs i amplis, mostrant-los als visitants aquest antic poble de pescadors (els darrers mesos he pogut ensenyar aquest lloc privilegiat a personatges com Enric Satué, Arnau Puig o Kim Manresa), i es queden perplexos quan coneixen les intencions dels qui governen a la ciutat de València. Perplexos en adonar-se que aquesta podria haver estat la darrera vegada que veien el Cabanyal, si no haguera estat per la decisió del Tri-

bunal Superior de Justícia del País Valencià del passat 29 de gener de suspendre cautelarment els enderrocaments d'aquell barri emblemàtic de València. Aquesta ha estat, potser, la millor manera de pal·liar els excessos dels qui manen i de començar a reconèixer el nostre patrimoni. Les cases modernistes del Cabanyal provenen dels xalets que les famílies benestants (gràcies bàsicament al moviment de l'exportació de taronges) es van fer construir a la zona d'estiueig, a la vora de la mar. Mentre els arquitectes de prestigi dissenyaven l'Eixample, l'Estació del Nord i el carrer de la Pau, els manobres i paletes s'encarregaven de les cases de la mar. D'ací prové un focus important que ni William

Morris amb el seu moviment Arts & Crafts a l'Anglaterra de les darreries del XIX s'hauria imaginat. El treball dels metalls, de la fusta, de la ceràmica, els trencadissos que van inspirar els arquitectes modernistes del Principat, les combinacions de colors i textures, l'ordre idíl·lic i el tram urbanístic més propici per aconseguir una òptima qualitat de vida... Tot plegat s'ha salvat, si més no per un temps, gràcies a la persistència dels veïns del Cabanyal, i de tots els qui els han donat suport, per preservar un patrimoni històric i humà en contra de l'especulació urbanística.

Ricard Huerta